

II.

Leksystrarna.

Infödda Stockholmare hafva vanligtvis förkärlek för någon viss stadsdel, der de bygga och bo hela sitt lif, utan att kunna förmås att flytta derifrån, om också större fördelar vinka på annat håll. Detta gäller dock mest om dem, som bo på malmarne, ty invånarne i staden inom broarna hafva på långt när icke en så utpräglad kärlek till sina boningsplatser, hvilket väl får tillskrifvas de ofrefliga och mörka lokalerna i staden. Södermalmsbon älskar sitt höga och luftiga läge och blickar medlidsamt ned på dessa arma varelser, som slagit upp sina bopålar vid hans fötter; norrmalmsbon ser upp till Södermalms inbyggare, med samma känsla som man ser upp till ett svalbo under takåsen, och beklagar djupt dem som bo så »långt från all ära och redlighet». Knappast till något pris öfvergifver kungsholmaren sin helsosamma trakt, och en äkta ladugårdslandsbo skulle få spleen, om han nödgades slå sig ned i någon annan stadsdel.

Jag har äfven haft en liten del af detta slags fosterlandskärlek på min lott, och det var »Lagårlandet» med dess gräsbeväxta bakgator och mossbelupna träkojor, som var min stolthet och fröjd under flydda tider, ty sedan gräset och maskrosorna på bakgatorna bytts ut mot den gråa stenläggningen, och de låga kojorna slukats upp af väldiga stenhus, känner jag mig ej mera så hemmastadd der som förr, utan vänder jag helst i minnet tillbaka till hvad som varit.

I ett litet rödmåladt hus vid Sibyllegatan bodde för några tiotal år sedan en gammal krokryggig gubbe och två minderåriga flickor, som stodo under gubbens vård och följde honom hvart han gick. Ingen menniska på hela Ladugårdslandet kände något om gubbens lefnadsförhållan-

den, eller hvem han var. Han hade flyttat in i stugan några år tidigare och då medhaft de båda barnen, hvilka synbarligen voro tvillingssyskon, ty två likare barn får man sällan se, och när jag nu beskrifver den ena flickans utseende, så har läsaren äfven den andras porträtt färdigt. Om min berättelse vore en dikt, skulle jag nog akta mig att tala om tvillingssystrarnas röda hår, ty rödt hår intresserar på långt när icke så mycket som korpsvart eller blondt, men som det verkligen var fallet att de båda barnen hade det mest lysande röda hår man kan tänka sig, så måste jag omtala det, så framt jag vill hålla mig till sanningen. Alltnog, rödt hår, blå ögon, vackra drag och en bländhvit hy hade den lilla, eller rättare de båda små flickorna. Gubbens människoskygghet tycktes inverka på de båda rödhåriga systrarna, ty de undflydde traktens barn, hvilka flera gånger gjorde försök att närma sig dem för att värfva dem till lekkamrater. Sällan såg man dem ute ensamma, utan vanligtvis i gubbens sällskap, då den gamle gick ut för att afyttra sina arbeten, hvilka bestodo af pappersknifvar, tandpetare, skohorn, leksaker af trä och mera dylikt. För det mesta gick gubben själf sina och husets ärenden, och det var blott undantagsvis som någon af flickorna blef skickad efter något; men när det någongång hände, så passade alltid gossarne på att skrämma de små skygga barnen, ty då de ej ville bli poj Karnes lekkamrater, så blefvo de deras offer, och »rödlufvorna», så kallades de allmänt, jagades likt villebråd när de visade sig på gatan utan gubbens beskydd. Var gubben med, så var det jägarnes tur att taga till flykten och gömma sig här och hvar i portgångarne, ty den gamles stränga anletsdrag, hans allvarliga blick och framför allt den knöliga käppen, som han alltid bar med sig, hade förskaffat honom stor respekt.

En dag lekte jag med en jemnårig kamrat ute på gatan. Robert Brinck, så hette min lekkamrat, hade en stor vurm för att bygga, och det var just med en större byggnad vi voro sysselsatta invid porten till den gård der Robert bodde. De af sten och lera förfärdigade murarne till palatset stodo redan färdiga, och Robert ämnade just börja med takresningen, då han plötsligt steg upp, fattade mig i armen och drog mig in på gården.

— Rödlufvan ämnar sig ut, jag såg hennes hufvud

titta fram genom porten — förklarade Robert, då jag frågade hvarför vi skulle gömma oss.

Jag tittade varsamt ut och fick verkligen se den ena af tvillingsystrarna. Hon hade nu vågat sig utanför sin port och såg med spanande blickar åt alla sidor för att upptäcka, om någon af hennes plågoandar var i närheten. Då hon icke märkte någon, fattade hon mod och begaf sig med skyndsamma steg till den närbelägna krogen »Polkan». I handen bar hon en stopskruka, hvaraf vi gissade att hon ämnade köpa svagdricka.

— När hon nu kommer med drickskrukan, så rusa vi fram och då kan hon inte komma undan, ty springer hon, så spiller hon bort gubbens svagdricka, och det vågar hon inte — yttrade Robert och ställde sig färdig, att likt tigern rusa på sitt offer.

Jag följde Roberts exempel, ty att skrämman den lilla rödlufvan, var ju ganska oskyldigt, så tänkte åtminstone vi, och hon hade knappast hunnit ned för krogtrappan, förrän vi sprungo fram med ett väldigt härskri.

Så snart rödlufvan märkte den hotande faran höjde hon drickskrukan till jemnhöjd med sitt hufvud och började springa af alla krafter. Hvarenda droppe svagdricka, som fanns i krukan, squalpade ur och flög den stackars flickan i ögonen; men hennes förskräckelse var så stor, att hon ej visste så noga hvad som skedde. Vi sprungo båda skrattande efter henne, och helt nära hennes port upphann hon af Robert, som just ämnade fatta tag i hennes klädning, då hon i detsamma föll framstupa och slog krukan i en sten, så att krukmakaregodset flög i små bitar och dansade kring i luften. Nu var det vår tur att blifva skrämnda; vår första tanke var att begifva oss på flykten; men då vi sågo, att den lilla rödlufvan förblef liggande orörlig och att hon blödde ur ett sår i pannan, så talade medlidandet högre än rädslan och vi stannade.

Robert band skyndsamt sin näsduk om den sårade pannan, hvarpå han, som var ovanligt stark för sin ålder, tog den lilla flickan på sina armar och skyndade, följd af mig, in genom porten till det hus, der rödlufvan bodde. Inne på gården mötte vi gubben, som från fönstret åsett händelsen och nu kom linkande med knölpåken i högsta hugg. Vid denna syn var Robert nära att släppa sin börda,

han bleknade och darrade, men stod stilla och tryckte blott den afsvimmade närmare intill sig.

— Vanartiga pojke, jag skall slå dig förderfvad! — ropade gubben och fattade Robert i kragen, färdig att öfvergå från ord till handling; men i detsamma slog den lilla rödlufvan upp sina ögon och sträckte sina små händer mot gubben, liksom för att afvärja slaget. Knölpåken tog också strax en annan rigtning och blef kastad åt sidan i stället för att stanna på Roberts rygg. Med häftighet fattade gubben rödlufvans framsträckta armar, tog henne i sin famn och sprang med en ynglings lätthet uppför förstugutrappan och in i kammaren, der han bodde tillsammans med de båda barnen.

Sedan vi sett gubbens första vrede lägga sig, var också vår rädsla försvunnen, men i stället började ångern och begäret att godtgöra hvad vi brutit att låta känna sig. Robert tog upp knölpåken, och med tårar i ögonen följde vi efter gubben och stannade båda vid dörren. Gubben var så ifrigt sysselsatt med den sårade flickan, att han ej märkte oss, och vi hade god tid att betrakta rummet och allt som fanns deri. Två stolar, ett bord, en pall, en större och en mindre sängställning och en hyfvelbänk, utgjorde kammarens torftiga utstyrel; men oakadt fattigdomen tycktes vara hemmastadd på stället, bar dock allt en prägel af prydlighet och smak. Mellan de gula och hvita tofsbeprydda gardinerna prunkade blommande balsaminer och en lummig lackviol, på väggarne hängde några smärre tafflor, bland hvilka ett fruntimmersporträtt i olja, som hängde öfver den stora sängen. Men det fanns också en fin möbel i kammaren, ett väl arbetadt bokskåp af mahogny, på hvars hyllor tronade flera rader böcker med pressade och förgyllda ryggar. Den präktiga möbeln gjorde anblicken af de omålade stolarne och sängarne ännu torftigare och stod der midt ibland fattigdomens många bevis, ett stumt, men ändock upplysande vittnesbörd om förgångna bättre tider. Bakom skåpets ena sida hade den andra rödlufvan tagit sin tillflykt, och der satt hon hela tiden stilla, betraktande oss med skygga blickar.

Ändtligen hade gubben förbundet den sårade och sedan han kysst den lilla patienten blickade han upp och märkte oss. Vid vår åsyn mörknade hans blick; men då han såg den ånger, som tydligt stod skrifven i våra

anletsdrag och tårfyllda ögon, klarnade han åter och talade med mild stämma:

— Jaså, ni ångra er, era tovasingar. I så fall för-låter jag er, och det gör nog lilla Ebba också, fastän hon lär få märke för hela sitt lif, stackars barn.

Detta uppmuntrande tilltal gaf oss mod att gå fram till den gamle, och snart var bekantskapen gjord, sedan gubben äfven förmått Jenny att komma fram från sitt gömställe.

Från den dagen blef det ett annat lif för rödlufvorna, hvilka i Robert och mig fått både lekkamrater och beskyddare. Vid en större sammankomst med grannpojkarne förklarade Robert, att den som gjorde Ebba och Jenny något för när, eller blott kallade dem för rödlufvor, skulle få med hans näfvar att skaffa, och som Roberts näfvar voro allmänt fruktade, så kunde rödlufvorna nu gå hvarst som helst utan att behöfva rädas för pojkarne okynne. Under den tid, som nu följde, hade jag tillfälle att lära känna de båda tvillingsystrarnas sinnelag och fann, att likheten mellan dem inskränkte sig till utseendet, ty deras karakterer skiljde sig som natt från dag. Jenny, med sitt tysta och inbundna sinne var den mörka mystiska natten, och den glada öppenhetiga Ebba var den klara vårdagen. Robert slöt sig till Ebba, och i stället för att jag förut hjälpt honom vid hans byggnadsarbeten, blef hon nu hans handtlangerska. Slott och gårdar, stall och vagnshus bygdes upp, och huru lyckliga voro de icke i sin öfvertygelse, att de sjelfva bodde i slottet och egde präktiga springare och granna vagnar. Jenny deltog aldrig i våra lekar, utan satt vanligen för sig sjelf med sin docka och sina syarbeten.

Under dessa lekar förtrodde oss Ebba, att den gamle var deras morfar och att porträttet, som hängde öfver sängen, föreställde deras moder, som legat i grafven ända se'n de voro mycket små. Ebba mindes dock mycket väl, huru de med modren bott i stora rum med förgyllda speglar kring väggarna och mjuka mattor på golfven. Till modren hade ofta kommit en »svart herre», som barnen fått kalla för »onkel»; men en tid före modrens död hade den svarte herrn icke varit synlig, och dagen efter sedan modren bars till grafven, kom morfadern och tog de båda tvillingsystrarna med sig till kojan, der de nu bodde. De enda minnen de egde qvar af den forna härligheten var bokskåpet, som

stätt i ett af modrens rum, och hvar sin medaljong af guld, som de buro om halsen. Ebba visade oss sin medaljong, men vågade icke knäppa upp den, ty det hade morfadern strängt förbjudit; dock visste hon att det var en lock af modrens och »onkelns» hår, som låg derinne.

Kort efter min bekantskap med rödlufvorna flyttade mina föräldrar från Sibyllegatan; men sedan erhöll jag underrättelser om dem genom Robert, som fortfor att besöka gubben och flickorna.

— De växa upp och bli vackra som englar — förklarade Robert hvar gång jag träffade honom.

— Englar med rödt hår höra till sällsyntheterna — skämtade jag; men det brydde Robert sig icke om, och i hans tycke blefvo de båda systrarna, isynnerhet Ebba, med hvarje dag allt mer och mer englalika.

Till sin vurm att bygga palatser af sten och ler lade Robert nu en annan byggnadsvurm, den att bygga luftslott. Jag har aldrig förr eller senare träffat någon menniska, som med så mycken säkerhet gjorde upp sina planer för framtiden.

— Jag blir en byggmästare, som bygger både kyrkor och slott, och sedan jag förtjent mycket pengar, så bygger jag mig sjelf ett hus, der jag skall bo med min lilla Ebba — försäkrade Robert väl tusende gånger.

— Lika lätt kan det bli din lilla Jenny, och ändå troligare är att det blir hvarken eget hus, Ebba eller Jenny — förklarade jag.

— Den som lefver får väl se — genmälte Robert och fortfor att bygga i luften.

En tid derefter träffade jag Robert och fann med förvåning, att han var nedslagen och hade rödgråtna ögon.

— Hvad fattas dig, ha dina luftpalatser störtat i grus? — sporde jag och tillade tröstande: — Fatta mod och bygg dig ännu större och präktigare slott, ty materialier har du, och arbetet drar ingen tid.

— Ebba är borta! De äro borta allesammans! — suckade Robert.

— Har hon flugit bort ifrån dig? Det är din egen skull, som gjorde henne till engel: du glömde att englarna ha vingar.

— De ha flyttat från den lilla kojans, utan att säga hvart.

— Och hvarför?

— Jag vet icke, men nu påminner jag mig några ord, som den gamle lät undfalla sig, och hvilka ord väcka en misstanke hos mig.

— Låt höra!

— Det var en afton helt nyligen. Vi suto alla tillsammans inne i kammaren, gubben och Jenny läste i en bok och jag höll på att förklara för Ebba en ritning, som jag uppsatt på ett papper. Jag tänkte dock mer på Ebba än på ritningen, och hennes blickar mötte lika ofta mina, som de voro fästa på papperet. Aldrig hade jag förr märkt, att den gamle egnat någon uppmärksamhet åt vår förtrolighet; men nu kom jag tillfälligtvis att se åt sängen, der han satt, och märkte hur han kastade en sorgsen blick först på Ebba och sedan på porträttet ofvanför sängen. Derefter kysste han Jenny på pannan och sade sakta: Du skall aldrig göra mig någon sorg, utan bli min tröst och glädje på gamla dar... Och jag och Robert också! ropade Ebba och skyndade till morfadern, som hviskade med en ton, hvars betydelse jag nu först börjar fatta: Gud gifve det!

Jag tröstade den stackars öfvergifne Robert, så godt jag kunde, och lyckades till slut bibringa honom hoppet, att han nog skulle återfinna sin kära rödlufva, när tiden väl var inne och han hade huset färdigt.

Året derpå tog Robert några steg mot sitt utsatta mål och kom sig upp i verlden på åtskilliga ställningar, som murarlärling. Han blef en duglig och flitig arbetare, omtyckt af sina förmän, och fortare än vanligt steg han i graderna från lärling till gesäll. Den mera luftiga byggnadskonsten glömde han icke heller, utan arbetade flitigt på sina palatser i italiensk stil och sina sommarboningar i schweizerstil, och nog hände det ibland, att han ställde en sten på tvären i stället för på längden, när han i tankarne började på med något nytt mästerstycke i luftbyggnadskonst.

Omkring fem år hade förflutit, sedan Robert beträdde sin steniga bana och blef murare; men ännu hade han icke återsett sin kära Ebba, som förunderligt nog ännu egde hans hjerta odeladt. En afton kom han till mig, och genast vid hans inträde såg jag på hans glädjestrålände anlete, att något riktigt fröjdefullt hade inträffat.

— Tag mig i famnen och dansa med mig, kära bror,

Här ser du den lyckligaste murare på hela vida jorden! — utropade Robert.

— Hvad går åt dig, din toker? Är det på detta sätt du firar din mosters begrafning? — frågade jag. Robert hade nämligen på eftermiddagen följt en afliden mosters stoft till nya kyrkogården.

— Jag har återfunnit henne; jag har sett henne; jag har talt vid henne! — jublade Robert och berättade att han ute vid kyrkogården träffat Ebba.

— Hon är väl nu en fin och präktig dam? — frågade jag.

— Nej, hon stod vid grinden och sålde kransar åt de sörjande.

— Hon lefver således på saknaden och sorgen, stackars barn.

— Ja, för närvarande, men det skall bli annat af. I morgon följas vi åt dit ut för att tala vid gubben, som lär bo i en koja ett stycke från kyrkogården.

Morgondagen kom och på eftermiddagen följdes Robert och jag till de dödas stad, der Robert återfunnit lifvet. Vid grinden stod Ebba, klädd i en torftig dräkt och med några lingonkransar uppträdde på venstra armen. När hon fick se Robert, lyste hennes ögon af oförställd glädje, och på mig helsade hon med ett vänligt leende; men detta leende var icke såsom förr, det låg ett drag af vemod öfver hela hennes varelse, och hennes fåordighet under vårt följande samtal visade, att glädjen och öppenhetigheten flyktat bort med barndomen, måhända bortjagade af sorg och bekymmer. Hade jag icke sett det lilla ärret vid venstra tinningen, så skulle jag hafva trott att det var Jenny och icke Ebba, som stod framför mig.

Sittande på stenfoten till staketet, hade vi pratat bort en stund och ämnade just bege oss i väg för att helsa på gamle morfar, då vi fingo syn på en större likprocession, som vek af på vägen upp till grindarne. Vi räknade tolf vagnar, utom Clara församlings likvagn, som körde i spetsen. Det syntes tydligt, att det var »ett förnämt lik», ty bland vagnarna, som utgjorde sorgetåget, fanns endast tre hyrkuskar, resten var egna ekipager med kuskar och betjenter i olika livréer. Processionen stannade, vagnsdörrarna öppnades, och en brokig skara af stjernbeströdda, plymagerade och guldrämade herrar stego ur. Den första vagnen öppnades af en betjent i djup sorgdräkt, och ur steg en lång

och mager militär, med krusflor bundet om armen. Han var en man af omkring fentio år, med gråsprängdt svart hår och starkt markeradt utseende; uniformen visade att han egde öfverstes rang, och som han var den enda som bar sorg, så kunde man förmoda att han var den aflidnes närmaste släkting.

De många kransförsäljerskorna, ty Ebba var icke ensam om industrien, skyndade fram för att bjuda ut sina kransar; men lingonriskransar anstodo ej ett så förnämt lik, och flickorna bjödo förgäfvos ut sorgens emblemer för 12 öre stycket. Ebba stod ensam stilla och stirrade på den långe öfversten, med blickar, som om hon skulle hafva sett en spöksyn. Öfversten, som vid det han steg ur vagnen genast observerat Ebba, närmade sig henne, frågade efter hennes namn och bad att få en af hennes kransar, hvarefter han följde den blomsterprydda ekkistan, som af åtta unga militärer bars till en af familjegravarna vid stora gången.

När processionen återvände från kyrkogården, gingo Robert, Ebba och jag framåt Ulriksdalsvägen och uppnådde snart den gamla morfadrens boning. Innan vi inträdde, frågade jag Ebba, hvarför hon såg på den långe öfversten med så ängsliga blickar och hvarför hon darrade, då han tilltalade henne?

— Jag tyckte mig känna igen honom, ja, det var han, »onkeln!» — svarade Ebba.

Vi inträdde genom den låga dörren och kommo in i en kammare, snarlik gubbens bostad vid Sibillegatan; möblerna voro desamma som der, men det eleganta bokskåpet fattades, förmodligen hade den lilla familjen blifvit nödsakad att sälja bort det för att köpa bröd. På en af stolarna satt den gamle; men om ej Ebba sprungit till honom och slagit sina armar om hans hals, helsande »god qväll, morfar!» så hade jag ej känt igen honom, ty tiden hade gått med tunga steg öfver hans hufvud. Hans förut gråsprängda lockar hade blifvit snöhvita; skrynkorna hade fördubblats, blicken var matt, och hans hand darrade som ett asplöf när han smekte Ebbas lena kind.

— Jag har gamla goda vänner med mig hem — yttrade Ebba och kysste gubben på pannan.

— Vi ha inga vänner, mitt barn — yttrade den gamle och fäste på oss en blick, som om han nu först blifvit oss varse; men oakadt han tycktes mönstra oss från hufvud

till fot, kände han ej igen oss, utan återtog: — Hvem ni än må vara, så tror jag att ni komma i goda afsigter, ty det är ju hon, som fört er hit. Hon är mitt allt och det enda jag eger här på jorden, för henne lever jag, och utan henne skulle jag längesedan multnat i jorden, ty om inte sorgen dödat mig, så skulle hungern gjort det, sedan mina krafter sveko mig; men det är hon, som arbetat för mig och uphoffrat sin lycka för att göra den stackars gubbens sista dagar så lugna och fridfulla, som möjligt.

— Morfar! — snyftade Ebba och gömde sitt anlete vid morfadrens bröst, och den gamle lindade sina matta armar kring flickans lif och tryckte henne hårdt till sig, liksom fruktade han att förlora henne.

När deras rörelse något lagt sig, frågade jag efter Jenny; men hade jag vetat att hennes namn skulle framkalla en sådan verkan, som det gjorde, så hade jag aldrig nämnt det. Ebba knäppte ångestfullt ihop sina händer och i hennes blickar målade sig den djupaste smärta. Den gamle reste sig upp från stolen; hans förut så matta öga gnistrade, hans hand darrade icke mer.

— Hvem är han, som frågar efter henne? — röt gubben och tog ett steg emot mig; men den för ett ögonblick upplifvade kraften vek åter bort och han sjönk kraftlös ned på stolen.

— För Guds skull nämn icke ett ord om henne — hviskade Ebba tyst till mig, hvarefter hon vände sig till morfadren och smekte, hans panna, sägande: — Mins morfar mina lekkamrater, som fredade mig för de stygga pojkarne då vi bodde i den röda stugan? De ha nu kommit hit för att helsa på dig.

Blotta ljudet af Ebbas röst verkade välgörande på den gamles sinne, och han syntes åter fullkomligt lugn, då han vände sig till oss och förklarade, att han mycket väl kom ihåg oss sedan vår barndom.

Vi hade blott varit inne hos den gamle några få minuter, då vi hörde bullret af en vagn, som stannade utanför. Dörren till kammaren öppnades och den länge öfversten trädde in. Han stannade några ögonblick vid dörren och såg sig omkring i rummet; slutligen stannade hans blickar på porträttet öfver sängen, och en djup rörelse afspeglade sig i hans drag.

— Är det din gamle morfar? — frågade öfversten Ebba

med mild röst, och då hon sakta bejakade hans fråga, fortsatte han med en sidoblick på Robert och mig: — Jag skulle gerna vilja tala vid den gamle.

Öfverstens blick var så tydlig, att Robert och jag genast togo afsked af gubben och Ebba, hvarefter vi begåfvo oss på hemvägen. Robert vandrade missbelåten vid min sida, ty hvad han egentligen velat säga åt Ebbas morfar, det hade blifvit osagdt; dessutom satte öfverstens besök honom myror i hufvudet. Mina tankar åter upptogs af gissningar om det öde, som träffat Jenny.

— Hvarför talade jag icke ut; hvarför sade jag icke gubben att jag älskar Ebba och begär henne till min maka! — utropade Robert med en förtviflad min, då jag nästföljande dags afton sammanträffade med honom.

— Det är väl icke för sent ännu — anmärkte jag.

— För sent! Jo, för sent är det, ty hon har åter försvunnit. Då jag i dag kom till deras boning, fann jag dörren stängd, och en närboende gammal gumma berättade mig, att den gråhåriga gubben och den rödhåriga flickan hade flyttat.

— Så hastigt, det kan icke vara möjligt!

— De foro af i går afton i en vagn, med en militär i sällskap. Jag anade att den länge öfversten skulle åstadkomma något ondt.

Alla mina tröstegrunder förspildes nu på Robert, som var och förblef otröstlig! Han var öfvertygad, att Ebba var för alltid förlorad för honom, ty antingen hade hon flytt för att undvika honom, eller också hade hon i den länge öfversten, »onkeln», funnit en far, som skulle visa den fattige arkitekten på dörren, om han vågade närma sig det älskade föremålet.

Nu följde en sorgens tid för den stackars Robert. Ritstift, cirklar, vinklar och linealer kastades i ett hörn af hans dystra kammare, och på murarställningen kom han aldrig upp oftare än när penningebehovet rent af tvingade honom. I tankarna fortfor han ännu att mura och bygga; men med den skilnad, att han, i stället för palatser, byggde grafkapell och minnesvårdar på sin lyckas härjade tomter. Nära två månader förgingo, utan att vi kunde upptäcka ett spår af de försvunna; men en vacker morgon erhöll Robert ett bref, som kallade honom till öfverste C. Då han kom åter derifrån, var han en helt annan människa.

Lyckans sol lyste i sin fulla glans emot honom och hans inbillning var åter i stånd att bygga upp hela städer af palatser.

Öfversten, som upptagit Ebba och hennes morfar i sitt hus, hade sagt Robert, att han beslutit göra honom och Ebba till ett par, ty hon hade förtrott öfversten sitt hjertas hemlighet — kärleken till Robert.

Den hemgift öfverste C. gaf åt Ebba, satte arkitekten Robert Brink i stånd att verkligen bygga sig ett eget hus, der han flyttade in med sin kära rödlufva, den vackra Ebba, som oakadt sitt röda hår är den aldra täckaste fru man kan tänka sig. Hennes barn fingo lyckligtvis svart hår, liksom fadren.

Snart gick gamle morfar till ro. Jag var med på begrafningen och såg gubbens kista sänkas ned i samma familjegrav, der den blomsterprydda ekkistan sänktes ned, då jag första gången såg öfverste C. Nu kan läsaren bli upplyst om hvem som sof den sista sömnen i ekkistan; det var öfverstens enda barn, en dotter till den förut aflidna öfverstinnan.

Helt nära öfverstens familjegrav står en liten grafvård af porfyr med inskrift: »Jenny S.» Robert visade mig på den och sade: »Här under torfvan bor vår andra lek-syster, den tysta Jenny, och vid hennes sida hvilar ett kärlekens barn.» Dessa ord förklarade Ebbas ångestfulla blick och gubbens rörelse, då jag vid återseendet frågade dem efter Jenny.
